

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

MARIA ALEXANDRA

ASISTENTA

STYLISHED
Timișoara, 2019

Capitolul 1

De la capăt

Țin minte că atunci când am fost mică am fluturat mâna spre cerul albastru și am ridicat degetul arătător spre soarele de iulie. Era puternic și părea să topească chiar și norii din jurul lui. Am închis un ochi și m-am prefăcut că îmi înșir pe cer, cu buricul degetului, dorințele. Mereu mă întrebam cum se simte lumea de acolo de sus, unde se zice că zboară sufletele oamenilor după ce mor. Probabil că de acolo, de pe soare, lumea noastră părea o nimica toată, iar oamenii niște furnici.

Vreau să zbor și eu, mi-am zis în sine și am zâmbit. Chiar îmi doream să zbor și să văd ceea ce nu se vede de pe pământ, dar mai presus de atât, voiam să zbor și să simt cum e să treci prin nori. Poate aveam să-L văd pe Doamne-Doamne sau măcar aveam să cunosc, în sfârșit, soarele și să îi mulțumesc pentru că se sacrifică pe sine, ca să ne dăruiască nouă lumină. Un fluture tocmai zbura pe lângă mine atunci când mi-am pus dorința și a trecut prin fața ochilor mei negri, în reluare, fluturându-și aripile diafane, pline de culori vibrante. *Ce bine este să zbori*, i-am zis cu gura până la urechi, de parcă el mă înțelegea. *Lasă! Într-o zi o să zbor și eu ca tine și o să văd lumea de sus. Promit!*

Și iată că dorința mea s-a îndeplinit, într-un final.

Șaisprezece ani mai târziu, zburam pentru prima dată cu avionul, peste nori, aproape de soare. Văzusem norii pufoși, iar senzația de a fi deasupra lumii mă făcuse să cred că sunt nemuritoare. Aveam impresia că sunt capabilă

să fac orice, pentru că tocmai trecusem peste jumătate de glob, în zbor. Nu mi-am dezlipit privirea de pe geamul micuț al avionului decât în momentele în care citeam din cartea pe care o țineam cu drag în poală; *Destinul mi te-a scos în cale*. Nu prea îmi plăcuseră turbulențele, mai ales că am un stomac sensibil, dar eram fericită pentru că tocmai luasem decizia vieții mele. După multe lupte cu ființa mea interioară, am ales să dau o șansă unui nou început. Adorasem orașul Crail, dar chiar nu-mi mai găseam liniștea acolo, după tot ce se întâmplase în ultimul timp. Orașul meu natal devenise un infern, în care mă ofileam. Nu știam dacă avea să îmi fie bine în America, dar măcar aveam să eșuez încercând, decât să refuz să încerc deloc.

— Vă rugăm să vă puneți centurile de siguranță! Avionul o să aterizeze în câteva minute, s-a auzit vocea plăcută a stewardesei și am întors privirea către femeia în uniformă.

Trecea pe la fiecare pasager, mișcându-și buzele roșiate și rostind aceeași frază de zeci de ori, continuând să afișeze aceeași atitudine calmă și deschisă, ca la începutul zborului.

Tocmai coborâsem din avion și plecasem spre centrul de ridicare a bagajului de cală. Era cald în New York, iar puhoaiile de oameni din aeroport îmi dădeau senzația de năbușeală acută. Am început să-mi flutur frenetic mâna către chip, ca să îmi fac aer, și am oftat prelung, irișii mei urmărind cu atenție banda cu bagaje, lângă care oamenii se împingeau cu disperare. Văzusem o mică cafenea în aeroport și m-am oprit în fața ei, după ce mi-am recuperat bagajul. Eram foarte obosită și am decis că o cafea – foarte tare – nu strică deloc. Am cumpărat una și am pornit spre ieșirea din aeroport. Nimeni nu avea să mă recunoască

în New York, iar asta mă calma teribil de tare. O luam de la zero, într-un loc nou. Sufletul îmi vibra în culori calde, iar în privire mi se frângeau sute de emoții. De la turbulențe și aterizarea destul de agresivă mi se făcuse rău, așa că mi-am scos flaconul cu calmante din geantă și m-am oprit lângă intrare; am pus în palmă o pastiluță albă, rotundă. În secunda următoare, un bărbat masiv s-a agățat de brațul meu și m-a făcut să icnesc, lovindu-mă într-un mod agresiv, direct în braț. Bărbatul înalt trecuse pe lângă mine precum o tornadă și mă răvășise complet. Nici măcar nu și-a cerut scuze pentru faptul că mă lovea. Pastila ajunsese pe jos, la picioarele mele, într-o clipită, la fel ca paharul alb și lung, de plastic, care se izbise de podea, împrăștiind pe suprafața netedă un lichid negricios și cald.

— Ce om! am zis încruntată, apoi l-am prins de braț, fără să-i permit să facă pe nesimțitul și să fugă, de parcă nimic nu se întâmplase.

Nici măcar un amărât de „scuze” nu murmurase. Nu era normală atitudinea asta. Nici eu nu sunt perfectă, dar era prea mult.

— Tu! am zis cu furie în glas. Oprește-te!

Bărbatul masiv s-a oprit în loc, de parcă-mi recunoscuse vocea.

— Refuz să cred că bărbații sunt atât de mitocani în New York. Aveam pretenții mai mari de la America, am murmurat iritată. Cafeaua mea a ajuns pe jos din cauza stângăciei tale și m-ai și lovit, ca un sălbatic. Nu crezi că merit măcar un amărât de scuze? Sau bunul-simț nu îți este cunoscut?

Acesta părea surprins. Purta o pereche de ochelari negri, care îi ascundeau privirea, și un hanorac cu glugă,

pe care a și îndesat-o pe cap. Era imposibil să-l privesc în ochi. Colțurile gurii i s-au mișcat, apoi au început să se curbeze, până când au format un zâmbet de toată frumusețea. Nu îi vedeam ochii, dar eram destul de sigură că mă privea. Părea că fuge de cineva, judecând după faptul că tot privea în spate, agitat.

— Olivia? m-a întrebat el, cu siguranță în voce, iar eu nu am ezitat să mă încrunt. Olivia Rue? mă întrebase și am observat cum un zâmbet tâmp îi apare pe față.

— Ne cunoaștem? am răspuns, destul de mirată.

El a tăcut, părând de-a dreptul șocat de ceea ce îl întrebam.

— Cum adică? E o glumă sau...?

Întrebarea rămase suspendată în aer și m-a privit insistent, de parcă voia să vadă dacă mint sau chiar nu îl recunosc.

— Am zburat șapte ore cu avionul, chiar crezi că prefer să te iau la mișto, în loc să dorm sau să mă relaxez? Scuze, sunt foarte obosită. Nu, nu glumesc!

Bărbatul din fața mea a rămas blocat preț de zeci de secunde, privindu-mă. Eu făceam același lucru și încercam să îmi dau seama cine e, dar era imposibil. Un grup gălăgios de fete se apropia de noi și o rumoare de nedescris se auzea. Urlau isteric.

— La naiba! a zis agitat, privind grupul de fete.

În secunda următoare, a făcut un pas spre mine, și-a lipit buzele de ale mele și m-a sărutat, de parcă avea dreptul să o facă, de parcă era ceva firesc, de parcă ne cunoașteam. Am vrut să mă opun, dar totul era forțat. Mi-a atins buzele și am simțit cum niște fiori electrizați porneau din buzele mele și se plimbau prin tot corpul, cu rapiditate. Fetele agitate erau foarte aproape de noi și se uitau în jur, cu disperare. Am deschis ochii, în timp ce mă

săruta și am privit grupul de adolescente. Fluturau carnetețele în aer și telefoanele de ultimă generație erau pregătite pentru a face poze. Voiam să mă desprind de bărbatul care mă săruta, dar nu puteam. Chipul micuț îmi era prins între palmele lui mari, iar sărutul – deși era unul forțat – devenea al naibii de pasional. Simțeam că buzele îmi fierbeau. Am început să mă opun. Încercam să-l împing și să lupt cu plăcerea pe care mi-o oferea sărutul nostru, dar nu reușeam să-l opresc.

— *Alan Soner trebuie să fie pe aici! Am văzut pe contul lui de Instagram că a postat locația din aeroport!* s-a auzit un glas feminin din acel grup.

Abia atunci când grupul de fete s-a îndepărtat, acesta mi-a dat drumul și a inspirat o cantitate mare de aer. Mi-am atins buzele cu degetele și l-am privit șocată.

— Poftim scuzele tale! a zis ironic. O altă amintire de la mine.

„O altă amintire?” De ce vorbea de parcă ne cunoașteam?

Mi-am ridicat gamba și l-am călcat imediat pe picior, cu toată puterea și furia posibile. A mai icnit și atunci când mi-am lipit palma de obrazul lui, lovitura răsunând în tot aeroportul. Și i-am mai dat o palmă, ca să îi las și eu o amintire de neuitat. Oamenii se uitau amuzați la scenă.

I-am lăsat palmele imprimate pe ambii obraji.

— Poftim și ție o amintire de la mine, ignorantule! am zis nervoasă, simțind cum nervii mă năpădeau, iar sângele mi se coagula în vene. Cine te crezi?

Acestuia i-a pierit zâmbetul când m-a văzut atât de crispată. Mă uitam cu dispreț la el.

— Chiar atât de rău sărut? Uite..., a zis devenind serios. Chiar îmi cer scuze că am făcut asta. Dar am făcut-o pentru că...

Am ridicat mâna cu dezgust, ca să îl opresc. Avea o voce care merita ascultată, melodioasă, pe alocuri răgușită, dar clar nu aveam de gând să cred minciunile lui. Nu știu ce motiv avea să facă asta, dar nu era moral nici față de mine și nici față de el. Am avut tendința să zâmbesc și nu știu de ce, dar mi-am mușcat buza inferioară, ca nu cumva să fac asta.

— Scutește-mă de scuzele tale de doi bani! Fapta ta este oribilă.

— Atunci de ce nu te-ai desprins din sărut?

— Pentru că mă țineai forțat. Pentru numele lui Dumnezeu! am zis exasperată. În fine! Sper să nu te mai văd niciodată în viața asta.

— Poate ne vedem în cealaltă.

— Niciodată!

Acesta a ezitat o secundă, apoi și-a ridicat ușurel ochelarii, ca să mă privească în ochi. Îi vedeam pentru prima dată ochii, care m-au fermecat și m-au făcut să îi analizez. Erau de un maro deschis, fiind plini de căldură, dar în același timp de fibre întunecate, care mă făcură să cad într-o stare de hipnoză.

— Mă cam îndoiesc. Se pare că viața ne vrea împreună, Olivia. Chiar ne vrea, a zis și mi-a făcut cu ochiul, într-un mod adolescentin. Apropo, de unde ai cartea? mă întrebă, arătând cu degetul spre cartea pe care o citisem în avion: *Destinul mi te-a scos în cale*.

Derutată, am coborât privirea spre geamantanul în suportul căruia se vedea o mică parte din carte. Se pare că nu închisesem bine compartimentul cărții. Am încercat să îmi amintesc, dar nu știam de unde o am. Sufeream de *Hoțul de amintiri* și îmi pierdusem multe amintiri din cauza șocurilor emoționale suferite în Crail. HDA apăruse

în viața mea din cauza păpușarului, iar medicii au zis că este o boală foarte rară, care apare la oamenii care suferă foarte mult din punct de vedere emoțional. Nu am băgat prea mult boala asta în seamă, pentru că, din fericire pentru mine, *Hoțul de amintiri* îmi furase doar o parte dintre amintiri, și nu îmi afecta viața foarte mult.

— Nu știu! am zis derutată și mi-am scărpinat ceafa. Chiar nu știu!

Acesta a zâmbit mirat, apoi a arătat spre carte.

— Să ai grijă de ea. Este destul de rară. Mai sunt doar cincizeci de exemplare, iar o singură carte se vinde destul de scump, pentru că autoarea a murit, iar drepturile de autor nu permit tipărirea fără acordul scriitoarei. Citești o carte despre care nu știi nimic?

— Citesc ce vreau eu! am zis imediat, destul de nervoasă, și mi-am așezat mai bine geanta pe umăr, ca să nu îmi cadă.

Mi-am dat ochii peste cap. Am încleștat degetele pe mânerul trolerului și am plecat, lăsându-l în urma mea. Ziua începuse prea frumos ca să îmi stric energiile pozitive cu un astfel de om. Oricum, nu cred că aveam să îl mai văd vreodată. Nu știu dacă zâmbeam atât de larg datorită celor întâmplare cu acel bărbat sau pentru că tocmai începeam un nou capitol. Am ieșit afară și m-am oprit pe loc, ca să analizez strada din fața aeroportului. Zeci de mașini claxonau, iar câțiva oameni scoteau capul pe geam, să înjure coloana infernală de la semafor. M-am lovit instant de un balamuc de nedescris. Comparativ cu micuțul Crail, acum intrasem într-o lume dinamică, plină de tot soiul de oameni. Auzeam în jurul meu zeci de limbi diferite și mă simțeam derutată, de parcă nimerisem pe Marte. În Crail nu auzeai decât engleza cu accent britanic sau irlandez.

— Bun venit în America! a răsunat o voce feminină de undeva din spatele meu și am tresărit.

Savana, noua mea gazdă, mă aștepta zâmbind. Găsisem casa ei, în urmă cu cinci zile, pe un site și am contactat-o imediat, dorind cu orice preț casa pe care o închiria. Colțurile gurii mi s-au lărgit într-un zâmbet, apoi am început să fac pași nesiguri spre ea.

— Sunt de zece minute în New York și deja am un gust amar.

— Să vezi cum e după cincizeci de ani! Riduri, păr picat, înjurături învățate involuntar, a râs ea. Stai să te ajut cu bagajul, dragă.

Am mers împreună spre mașina ei, o camionetă veche din 1999, de un gri șters, în care a urcat trolerul, având o forță de invidiat.

— Mulțumesc că ați venit!

— Nu ai pentru ce, Olivia. Doar nu era să te las singură pe aici. Ești nouă în oraș. Dacă te lăsam singură să găsești casa..., cred că nu ne mai vedeam niciodată.

— Atât de mare este New York-ul?

Aceasta a dat vehement din cap, în timp ce își punea centura de siguranță peste sânii generoși. Purta o rochie roz, iar părul aranjat perfect era acoperit de o pălărie șic, cu flori colorate. Părea o doamnă în toată regula.

— Crede-mă! O să ai nervi de oțel după trei luni petrecute aici!

A apăsat frâna din senin, căci cineva tocmai ne depășise ilegal. Savana a deschis geamul și a scos degetul mijlociu, pe care a început să îl fluture în toate direcțiile.

— Fiu ordinar de cățea! Cine ți-a dat permisul?!

Am râs.

— Cât de rău poate să fie? am întrebat ironic, atunci când a băgat capul înapoi în mașină.

— Îmi place optimismul tău! Eu l-am pierdut. La fel ca și răbdarea.

Nu aveam de ales. Nu trebuia să mă gândesc la tot ce lăsam în urmă. Nu trebuia să îmi amintesc nimic din ceea ce s-a întâmplat, pentru că riscam să îmi pierd încrederea și speranța, pe care mi le injectasem artificial în vene. Am învățat, în timp, că eu sunt singura persoană care poate să își ofere noi începuturi. Eu am puterea de a-mi schimba destinul și de a încurca planurile vieții. Eu am în mâini puterea de a da uitării trecutul și o șansă viitorului. Urma să mut pagina unei cărți noi din viața mea și nu regretam nimic, pentru că se zice că omul care are curajul să deschidă noi uși, o să găsească și curajul de a trece mai departe de ele. Toate temerile mele aveau să rămână departe, ascunse în trecutul meu tumultuos, pentru că acum aveam șansa unui nou început. Și voiam să profit de el. Voiam să devin cea mai bună versiune a mea.

Și nimeni nu putea să mă oprească!

Am scos cu grijă ultima cutie din remorcă și am aruncat-o jos, neglijent, lângă toată grămada de lucruri lăsate inestetice pe bordură. Majoritatea lucrurilor le-am cumpărat împreună cu doamna Savana atunci când am ajuns în New York. Priveam locul care avea să îmi fie casă în următoarele luni și zâmbeam, dar un huruit de motor m-a făcut să tresar din reverie și să întorc privirea spre stradă. Un bărbat, cocoțat într-un mod sexy și incitant pe o motocicletă neagră și lucioasă, gonea pe stradă. Și-a întors privirea spre mine. Nu i-am putut vedea chipul, fiind acoperit de o cască neagră, dar i-am privit motorul. Puteam să jur că știu de undeva acel motor. Un fior

electrizant a pornit din buricele degetelor și s-a extins prin tot corpul. Am simțit o vibrație ciudată în corp, pe care am preferat să o pun pe seama brizei reci pe care a adus-o cu el – pe lângă praful și fumul negru. Probabil se uitase la mine din cauza grămezilor infernale de lucruri aruncate peste tot. Acesta și-a continuat drumul, în agonia unei viteze morbide. Nici măcar nu am realizat că am rămas singură în mijlocul unei grămezi detestabile de lucruri îndesate în cutii de carton, în timp ce camionul lui Patrick se îndepărta de mine cu viteza luminii. Am urcat cele trei trepte ale verandei, dar piciorul meu a intrat în lemnul șubred și am căzut pe jos, icnind puternic. „*La naiba*” mi-am zis în minte, cu piciorul blocat în ultima treaptă. Am privit gaura. *Pot să o repar, e doar o mică defecțiune. Nu e mare lucru.*

Am privit cu disperare în jur, sperând că nimeni nu a observat căzătura, apoi m-am ridicat, de parcă nimic nu s-a întâmplat și mi-am continuat liniștită drumul către ușa casei. De verandă erau legate pene și clopoței, care se mișcau, la fiecare adiere de vânt, și scoteau niște sunete care mă calmau. Pipăiam agitată buzunarele blugilor și, în cele din urmă, mi-am îndesat degetele micuțe în căutarea cheilor metalice. Le-am introdus, cu greu, în butucul ușii albe și le-am sucit până când am auzit un sunet metalic. Am împins ușa cu buricul degetului arătător și am făcut primul pas în noua mea casă.

Nu era cine știe ce, dar era mai mult decât perfect pentru un om care vrea să înceapă un nou capitol al vieții. Măcar aici nimeni nu avea să mă privească cu frică sau ură, iar asta mă liniștea complet.

— Bună ziua! a zis un domn destul de înalt, încât să pară un munte pe lângă mine. Încă nu ați fugit din casa asta?

Am privit debusolată cum intră în casă.

— Nu! Adică, nu e chiar atât de rău, am zis imediat, pe un ton cald și primitiv.

— Oho!

Acesta a făcut un pas spre peretele de lângă el și a ciocănit de câteva ori cu pumnul, ca să îl verifice.

— Înseamnă că nu ai văzut mucegaiul din baie și geamul șubred din camera ta.

Părea un om bun, deși nu părea că vrea să mă încurajeze prea tare. Ori asta, ori este genul de om care mizează mereu pe sinceritate.

— Bănuiesc că sunteți domnul Torres! Ați venit să mă ajutați cu reparațiile și cu bagajele, nu?

— Corect! Unde îmi sunt manierele?!

A venit rapid spre mine. Mi-a întins mâna, am apucat-o și i-am zâmbit.

— Sunt Joseph Torres, soțul Savanei. Mi-a zis că ești singură și că ai nevoie de ajutor.

Doamne, cât de dur suna cuvântul „*singură*”. Mi-am lăsat ochii în pământ și am oftat, dar de îndată ce a înțeles zbuciumul meu sufletesc și a realizat că a scos o boacăna pe gură, a continuat să vorbească:

— Dar poți să îmi spui Joseph. Mereu am impresia că dacă lumea îmi spune Joseph devin mai tânăr. Pare un nume din ăla incitant, de adolescent cu trup de zeu.

— Olivia Maria Rue! am zis cu zâmbetul până la urechi. Dar puteți să îmi ziceți Olivia.

— *Să îmi ziceți?* Oh, te rog! Ești noua chiriașă a soției mele și noua noastră vecină, nu mă lua cu dumneavoastră. Poate că am eu burtă și chelie, zise amuzat, dar nu sunt atât de bătrân!

Ne-am strâns mâinile și ne-am privit fugitiv, având zâmbetele larg afișate pe chip.